

Ploučnice 18. – 20. června 2004

Účast: Vilda a Věra, Pavel a Helča s Kájou K., Karel J. a Hanka F.

Pátek 18. června 2004 (Praha – Hamr na Jezeře): Letos premiérově jsme uskutečnili (pod názvem Dobrodružství na Rio Ploučnice I.) doplňkovou červnovou vodu, tedy akci mezi dvěma tradičními podniky: Jarní Sázavou a Velkou vodou. Vůbec poprvé jsme se vydali na severočeskou říčku Ploučnici. Pavel získal z Internetu velké množství informací, a tak jsme byli připraveni velmi dobře. Výborně se nám též podařilo vyřešit táboření. Jelikož na horním úseku Ploučnice nejsou žádná oficiální tábořiště, vytvořili jsme základnu v kempu v nedalekém Hamru na Jezeře, což se ukázalo jako nejlepší volba. Již z dostupných informací bylo zřejmé, že tentokrát se bude jednat o trochu něco jiného, než nabízí větší řeky jako jsou Vltava, Sázava, Ohře, Berounka či Otava. Měla to být akce pro menší skupinu otrlých skalních vodáků, kteří chtějí zažít něco nového. To potvrzovaly i získané charakteristiky Ploučnice jako: „Cesta do pravěku“, „Nejmeandrovitější řeka v Česku“ a jiné podobné. Údajně lze Ploučnici buď jen milovat a nebo nenávidět. A průběh akce to jen potvrdil. Nutno dodat, že většinou jsme nakonec byli nadšeni, neboť „Voda je krásná dřina“.

Přes veškerou přípravu existoval jeden faktor, který jsme ovlivnit nemohli. Bylo jím počasí - a předpovědi na víkend nám mnoho radosti nedělaly. Tak jako o téměř všech letošních jarních víkendech mělo být chladno a oblačno s přeháňkami a dešti. To, že nakonec bylo celý víkend teplo a dešť jen asi půl hodiny v sobotu (nepočítaje přeháňky během cesty auty v pátek na Hamr a v neděli domů), bylo velmi příjemným překvapením, za něž jsme v duchu děkovali Svatému Petru. Snad to bylo i tím, že Pavel vyslovil během cesty jen velmi skromné přání: „Já budu spokojený, když nebude pršet alespoň na stavění stanů.“

Ale začněme od začátku. Největší komplikací celého víkendu asi byla doprava po Praze, kterou museli v pátek podstoupit Pavel a Helča s Kájou a Karel s Hankou. Pouze Vilda s Věrou toho byli díky bydlišti v Chabrech ušetřeni, a také proto dorazili na Hamr jako první. Obhlédli oba kempy - Lesní a Koupaliště - a pak vybrali pro naše táboření hezčí z nich Koupaliště. Po postavení stanu se přesunuli do nedalekého dřevěného bufýtku se zastřešeným sezením a zde čekali na ostatní. Ti se mezitím setkali u Mekáče v Mladé Boleslavi, kde se Karel s Hankou byli občerstvit, aby rozdýchali trauma z poskakování po uzavírcce na dálnici. Společně pak dorazili do kempu a také oni se po rozbití tábořiště vydali do bufýtku. Ještě předtím se seznámili s čtyřčlennou skupinkou Němců tábořících nedaleko nás. Ti k nám totiž vidouc Helču vytahující s barelu becherovku asi získali nějaké sympatie a hned se přišli seznámit. Třeba dodat, že s kánoemi na střeších aut jsme v autokempu u jezera budili zaslouženou pozornost. Krom nás a Němců zde byla ještě skupinka dětí, asi to byl nějaký oddíl, a jinak prázdné. To bylo moc příjemné. Kemp byl situován na břehu jezera v hájku tvořeném borovicemi, břízami a duby. Patřila k němu písčná pláž, minigolf a několik podobných atrakcí. V létě tu asi je dost husto, ale nyní to bylo super! Krásný byl také výhled na vysoké kopce v okolí.

Ve stánku, kde jsme se tedy večer po osmé hodině konečně sešli, bylo příjemně. Čepovali zde Gambrinus a k jídlu nabízeli nějaké ty párky, klobásy a smaženiny. My jsme si zde příjemně popovídali, zkrátka byla to taková pohodka. Kolem jedenácté jsme ale odešli, protože nás ještě čekaly dobroty dovezené z Prahy. Na Karlově skládacím kovovém grilu jsme ogrilovali výtečné lahůdky: krkovice, kuřecí řízky a klobásy. Mňam! Ve světle svíčky jsme popili

pivíčko donesené z bufýtku v kanystříku a bylo nám moc dobře. Spát jsme šli poměrně brzy, asi kolem jedné hodiny, celí natěšení na zítřek.

Sobota 19. června 2004 (Průrva Ploučnice – Boreček; 13,4 km): Vstávali jsme kolem deváté a překvapilo nás, že venku svítilo, byť nesměle, sluníčko a bylo teplo. Kdyby nefoukal větřík, asi by bylo i horko. Již včera jsme se dohodli, že v kempu zůstaneme celý víkend a zrušíme tak původně plánované sobotní spaní na tolerovaném tábořišti u Borečku. Nemuseli jsme tedy bourat stany a balit.

V klidu jsme se nasnídali u dřevěného stolu s lavicemi stojícího u našich stanů, připravili se a pak odjeli auty do oblasti Novin pod Ralskem. Nedaleko nich se nachází asi největší atrakce na Ploučnici - Průrva Ploučnice, což je uměle vytvořený sklaní tunel, jímž se proplouvá. Po krátké obhlídce okolí jsme našli místo, kudy bylo možné auty dojet k řece před Průrvou a zde složit lodě. Ještě předtím nás pobavil Kája, když během „průzkumu“ slezl až k řece, ale po kluzké pískovcové stěně nemohl vylézt nazpět. Musel se tedy vodou probrodit k jinému výlezu... Karel, Vilda a Helča pak převezli auta do Borečku a zanedlouho se Karlovým vrátili zpět. Ostatní mezitím připravili lodě.

Před jednou hodinou jsme vpluli do úzkého kaňonu sevřeného pískovcovými stěnami. S třemi zastávkami na malých plázičkách, při nichž jsme provedli důkladnou fotodokumentaci tohoto „vodního díla“, jsme proplouvali Průrvou a říkali si, že už jen kvůli tomuto zážitku stálo za to sem jet. Byla to prostě paráda! Závěrečný průjezd asi 40 metrů dlouhým tunelem zakončeným asi půlmetrovým stupínkem, na němž jsme se drobet zadržli, jsme absolvovali v pořadí: singlující Helča, Pavel - Kája, Karel - Hanka a Vilda - Věra.

Pokračovali jsme dál úzkým mělkým korytem širokým asi jen 5 metrů. Jeho břehy byly porostlé hustou vegetací, a tak Věra dumala nad tím, kde bude moci vylézt, aby si odskočila. Nedlouho poté, u Novin pod Ralskem, začalo pršet. Nejprve jen drobně, ale v okamžiku, kdy Vilda prohlásil: „To je poslední záchvív“, se spustil vydatný lijavec. Schovali jsme se do pláštěnek, jen Vilda s Věrou si je s sebou nevezli, prý aby si je nenamočili. Pršelo asi necelou čtvrt hodinu a pak přestalo. Za chvíli ale začalo znovu. Měli jsme obavu, že to takto bude po celý den, ale zakrátko opět přestalo, a pak už bylo jen hezky.

Pluli jsme dál a dokonce jsme se několikrát nakrátko i spojili v soulod', čímž jsme téměř zatarasili celý tok. Byla zde i skupinka vodáků na nafukovacích pálavách. Její členové se divili, že jedeme na laminátkách a nevěřicně kroutili hlavami. Nutno ale dodat, že po oba dny jsme byli v pohodě, byť jsme občas zadržli o dno. Naopak oni se museli pěkně namakat. Před Mimoní Ploučnice vtekla do lesa, jehož průjezd byl opravdu nádherný. Zdolali jsme několik stupínků, přičemž na jednom z nich, tvořeným kládami jsme na chvíli uvízli, než jsme zkodrcali dolů. Podjeli jsme taktéž několik lávek, kde jsme se museli sklonit do lodí, abychom se pod ně vešli.

Na začátku Mimoně, v místě kde se do Ploučnice zprava vlévá Panenský potok, jsme zastavili. Zvažovali jsme návštěvu hospody, ale zrovna odtud odcházela skupinka z cestovky Honza a říkali, že to obsluze dost trvá, tak jsme jen posvačili vlastní zásoby. Při pohledu na neohrabané a těžké plastáky Rotomod, kterými bylo několik posádek od Honzy vybaveno, jsme je dost politovali.

Řeka pod Mimoní byla zpočátku dost znečištěná. Po dopoledním zkouknutí mrtvého králíka v lesíku u Průrvy jsme zde měli možnost vidět mrtvou slepici, vyvržený žaludek z nějakého tvora, několik pneumatik a podobných odpadků. Navíc v krátkém úseku nás provázel zápach - asi z pole nebo nějaké kanalizace - a dusot basů ze stadiónu, kde koncertovala Mňága a Žďorp. Naštěstí to netrvalo dlouho. Pod Mimoní řeka začala v úzkém korytě meandrovatět a ukázala nám svoji pravou nádhernou tvář. Pravda, často jsme vymetli křoviska či měli problémy se vejít do uzoučkových průjezdů mezi padlými stromy, ale bylo to neopakovatelné a

nepopsatelné. Zkrátka báječné! Prvá džungle. Několikrát jsme také museli využít rady: „Když nevíš kudy, jed' doprava,“ abychom neskončili ve slepém ramenu.

Blížkost cíle naší plavby v Borečku oznámil komín z nedaleké kafilerky. Chvíli jsme kolem něj kroužili a pak již kolem půl šesté dorazili k silničnímu mostu u Borečku, kde se na levém břehu nachází tábořiště. Ocenili jsme rozhodnutí tábořit i dnes na Hamru, protože zde bylo dost přelidněno. Jen Honzové tu měli asi 40 lodí. Pobavily nás dvě ženské zoufale hledající tašku s jídlem. Celé hladové se jí dožadovaly po průvodci s tím, že jim jí přece měli dovézt! Nutno doplnit, že nejbližší (a to ještě nejistá) možnost se najíst je v Hradčanech, odsud asi hodinu cesty pěšky.

Nechali jsme zde lodě - pro jistotu je k sobě spoutali řetězem - a pak auty odjeli zpět na Hamr. Vilda cestou zavezl Karla k jeho vozu u Průrvy, Kubíni zase doplnili zásoby potravin ve večerce v Mimoni.

Jelikož jsme přes den pořádně nejedli, zašli jsme na večeři do hotelu Pacifik. Měli zde sice televizní projekci fotbalových přenosů z ME ve fotbale, ale bylo plno, z našich míst jsme moc neviděli a navíc personál měl mezi sebou nějaké problémy, což se pochopitelně přenášelo i na hosty. Jídla byla ale celkem dobrá. Po nasycení jsme se vydali do bufýtku, kde jsme byli včera a kde jsme hodlali shlédnout fotbalový zápas mezi Českem a Holandskem. Jenomže bufýtek byl dnes zavřený, a tak jsme zamířili lákáni reklamními poutači ke kempu Lesní do Hospůdky [Klondajk](#).

Zde jsme byli zaskočeni avizovanou hudební zábavou a začali si zoufat. Naštěstí jsme zjistili, že zde mají televizi a fotbal nám pustí, byť bude rušen hudbou. Usadili jsme se tedy u televize v „salónku“, což byla místnost s asi dvaceti místy na sezení pro hosty (krom něj už zde byl jen lokál s výčepem, kde měl rozložené instrumenty klávesista a mělo se zde tančit). Když ale výčepák viděl, že o hudbu nejevíme zájem, po několika zahřívacích písních hudebníka utípl. Chlapi sledovali fotbal, který byl jedním slovem úchvatný. Záhy jsme sice prohrávali 0:2, ale po strhujícím průběhu nakonec zvítězili 3:2. To nás dostalo do varu! Předtím jsme totiž byli trochu chciplí a holky s Kájou, aby neusnuly, alespoň hrály karty.

Po fotbale začal klávesista opět hrát a teprve nyní jsme mohli ocenit jeho umění. A nebylo malé: výtečný repertoár se samými hity, dobře naprogramovaný doprovod i solidní zpěv. Hlavně jsme se ale aktivovali četnými rundami rumíků (pouze Vilda dal přednost fernetu). A tak jsme se záhy svíjeli v tanečních variacích. Večer se prostě rozjel do nevídaných obrátek a odešli jsme až kolem druhé. Jednak jsme si ještě chtěli ogrilovat klobásky a buřtíky, ale především jsme vypili zásoby rumu. Prý ho tady tolik obvykle prodají za celou sezónu. No asi sem nejezdí moc vodáků.

Při trochu hlučnějším návratu do kempu jsme se dožadovali cloumajíc bránou jejího odemčení. Pak jsme však zjistili, že se otevírá na druhou stranu. Jelikož holky upozornily na včerejší Vildovu sázku, že pokud vyhraje fotbal, půjde se vykoupat nahý do jezera, tak ještě odstartoval „let do Nice“. Koupání na oslavu fotbalového vítězství se krom Vildy ze solidarity, nebo spíše pod vlivem předchozí značné konzumace, zúčastnili i Karel, Pavel a Helča. Ženský se pak projevil, když si baterkou svítily na chlapy potácející se u břehu s vodou po kolena a hledající odvahu v nočním chladu skočit do vody.

Poté jsme si na dobré spaní ještě ogrilovali buřtíky, které jsme zajedli chlebem, na nějž někdo vylil červené víno. Kolem třetí jsme pak konečně šli spát.

Neděle 20. června 2004 (Boreček – kdesi za Hradčanami; cca 5,5 km): Ranní probuzení po včerejším bouřlivém večeru bylo opravdu náročné. Zejména Vilda byl „mrtvý“ docela dlouho. Bylo ale opět hezké teplé počasí, a tak jsme posnídali a zvolna v klidu sbalili. Objevily se i nesmělé návrhy, jestli by nebylo rozumnější dnes již na řeku nevyrazit, ale nakonec jsme uvážlivě zvolili kompromis spočívající v tom, že trasu zkrátíme z původně plánovaných 14,4

km na přibližně třetinu. Údajně v tomto úseku sice není možné plavbu přerušit, nám se ale podařilo, poté co jsme se předtím dopravili do Borečku, nalézt při převozu aut do cíle lesní cestu k řece. U ní jsme zanechali Karlovo a Pavlovou auto a vrátili se Vildovým.

Kolem půl druhé jsme vypluli. Dnešní úsek byl ještě mnohem hezčí než ten včerejší. Říčka silně meandrovala liduprázdným úsekem v bývalém vojenském prostoru Ralsko, kde civilizaci připomenul jen několikrát průlet ultralightu z nedalekého letiště v Hradčanech. Tok byl místy ještě užší a ještě klikatější než včera, takže jsme chvíli jeli na jih, pak na sever, západ či východ. Okolí zdobily úchvatné pískovcové masívy a husté lesy. Koryto řeky bylo často přehrazené padlými stromy, či vrbičkami, mezi nimiž jsme se proplétali či ručkovali. Některé stromy jsme museli skloněni do lodí podplouvat, jiné přelézat či přetahovat. Na některých místech jsme si připadali jak koalové. Občas nezbylo než situaci okomentovat slovy: „Houstone, mám tady problém!“ Oproti včerejšku se zde ale vyskytovaly i travnaté plázičky a při jízdě natěžko by zde bylo možno v malé skupince ideálně volně tábořit. Tedy za předpokladu, že bychom měli dostatek repelentu.

Chvílemi jsme pluli lesem, chvílemi mezi loukami, v řece byly obrovské kolonie nádherně světle zeleného mechu a na březích mnoho pěkné květeny. Byl to moc hezké. Je samozřejmě nutné dodat, že proplouvání takovýmto terénem bylo fyzicky poměrně náročné, ale rozhodně to stálo za to.

Po dvou hodinách plavby jsme dorazili k místu, kde jsme měli auta. Karel odvezl Vildu pro jeho favorita a všichni jsme pak naložili lodě a bagáž a vyrazili nazpět do Prahy.